

[Marianne Jelved]

en hvilken som helst beslutning skal træffes. Også i dette tilfælde, således at man kan fremlægge planer for Landbohøjskolens fremtid.

Men det kunne nu også være ret interessant at få en diskussion om, hvad et godt forskningsmiljø egentlig er for noget, for det ved jeg ikke i dag. Jeg vil gerne komme med et eksempel. Da vi sidste år diskuterede tandlægehøjskolerne og lægeuddannelserne, skulle vi have tre steder, hvor vi havde lægeuddannelse: Odense, Århus og København.

Jeg synes ud fra sådan en husmandsfornuftig betragtning, at i et land med 5 millioner indbyggere, forholdsvis korte afstande, i hvert fald når vi sammenligner med andre lande, var det måske bedre, når man nu talte så meget om at styrke forskningen og forskningsmiljøerne, at samle disse tre lægeuddannelser ét sted. Men jeg fik at vide, at det var totalt forkert tænkt, og at forskningsmiljøer sådan set ikke har noget at gøre med den slags ting. Med den teknik, vi havde i vore dage, var det meget, meget nemt at kommunikere mellem København og Odense og Århus og frem og tilbage og på kryds og tværs, og det var faktisk ét stort forskningsmiljø.

Så sagde jeg til undervisningsministeren, at jeg syntes, vi skulle lade det være, hvor det er, for det fungerer jo godt, og det er et stort forskningsmiljø.

Så kom vi til Landbohøjskolen, og nu har jeg forstået, at det overhovedet ikke passede, det, der var mit beslutningsgrundlag sidste år. For nu ødelægger vi totalt forskningsmiljøet på Landbohøjskolen, hvis vi overhovedet bare gør os den overvejelse, om vi kunne gøre det på en anden måde. Det er så sivet ind. Det kan jo betyde, at vi må tage det hele op én gang til. Det var ikke en trussel.

Jeg kunne godt ønske mig, at vi var i stand til at få nogle mere fordomsfrie diskussioner, ikke kun i Folketinget, men også udenfor, og at vi virkelig gjorde os umage med at prøve at se, om det nu virkelig er sådan, at allerede eksisterende strukturer er de mest rigtige. Så længe vi ikke kan få sådanne fordomsfrie diskussioner, oplever jeg diskussionerne som ren og skær beton.

Jeg ved godt, at forandringer er vanskelige, men at skaffe et nuanceret beslutningsgrundlag med flere kvalificerede alternativer er endnu vanskeligere. Vi har brug for hjælp uden for de politiske kredse til at skaffe sådan et kvalifice-

ret alternativ. Så længe vi ikke kan få det, bliver konsekvenserne, at vi træffer beslutninger på det beslutningsgrundlag, vi nu engang kan skaffe os selv. Jeg spørger om, hvor mange der egentlig er interesserede i det. Derfor er dette først og fremmest en appel om, at folk også uden for Folketinget prøver at være fordomsfrie, prøver at diskutere alternative muligheder og først og fremmest prøver at være lidt åbne over for, at tingene måske kunne blive bedre, hvis man gjorde dem lidt anderledes – det kunne da godt være.

Jette Pors (CD):

Jeg fristes til at svare fru Marianne Jelved med, at det ikke er rart, når man skal være åben og give sig tid til at diskutere, pludselig at stå i en situation, hvor en enkelt uddannelse skal skæres fra sin helhed og flyttes, før diskussionen har fundet sted.

Fremtidens krav om bedre sundhed og rene miljøer er over os alle sammen, og vi er nødt til at se veterinær- og levnedsmiddeluddannelserne i det lys. Det er nødvendigt at koordinere på tværs af de kendte faggrænser. Derfor er det også særdeles relevant at koordinere de samarbejds mæssige muligheder, som kan tilbydes, ved at se på uddannelsesstedernes rent geografiske placering.

Mejeriingeniøruddannelsen er en bredt sammensat uddannelse, den har berøringsflader med de fleste, om ikke alle, områder på Landbohøjskolen, ligesom den også i sin uddannelsesform er knyttet til Danmarks Tekniske Højskole, hvor en del af uddannelsen tages.

Vi har for kort tid siden hørt om, hvordan den franske landbrugsminister arbejder på at samle veterinær- og levnedsmiddelsektorerne ét sted og, så vidt jeg har forstået, efter hidtil dansk opskrift. Vi har et par år kendt til OECD's vurdering af de danske forhold på dette område. OECD peger også på vigtigheden af at samle og koordinere uddannelserne i fødevareresektoren og jordbrugssektoren. Sammenholder vi det med de henvendelser, som allerede er nået frem til os ude fra folk uden for Tingtet, fra Forskningspolitisk Råd, FLUNA og andre, er rent personligt overbevist om, at vi ikke bør begynde en spredning af enkeltuddannelserne. Gør vi det, tror jeg, at vi alt for let bliver bondefanget, for så vil den naturlige konsekvens være, at Landbohøjskolen må flytte efter